

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 20223/2024
27.02.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Мирјане Андријашевић, председника већа, Иване Рађеновић, Владиславе Милићевић, Татјане Миљуш и Весне Мاستиловић, чланова већа у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Бранислав Секуловић, адвокат из ..., против тужене ББ из ..., чији је пуномоћник Емина Јеремић Игњатовић, адвокат из ..., ради предаје поседа, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 2009/23 од 13.07.2023. године, у седници одржаној 27.02.2025. године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 2009/23 од 13.07.2023. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 2009/23 од 13.07.2023. године.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Основног суда у Шапцу П 517/22 од 01.02.2023. године, ставом првим изреке, обавезана је тужена да са свим лицима и стварима исели из стана власништво тужиоца који се стан налази у ... у улици ... број ..., стан број ... на ... спрату зграде за колективно становање, а која је изграђена на катастарској парцели број ... КО ..., уписана у лист непокретности број ... КО ... и да наведени испражњени стан преда у државину тужиоцу. Ставом другим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу накнади трошкове поступка у износу од 54.800,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж 2009/23 од 13.07.2023. године, ставом првим изреке, одбијена је жалба тужене и потврђена пресуда Основног суда у Шапцу П 517/22 од 01.02.2023. године. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужене за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужена је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о

ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној примени члана 404. Закона о парничном поступку, ради уједначавања судске праксе.

Одлучујући о дозвољености изјављене ревизије на основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“, број 72/11, 55/14, 87/18 и 18/20), Врховни суд је нашао да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној у смислу члана 404. став 1. ЗПП.

Према одредби члана 404. став 1. ЗПП, ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако Врховни касациони суд оцени да је потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, уједначити судску праксу или дати ново тумачење права (посебна ревизија).

Ценећи испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије, Врховни суд је имао у виду да из навода ревизије тужене не произилази да постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба новог тумачења права. Тужена уз ревизију није доставила, нити се позвала на пресуде из којих би произилазио закључак о различитом одлучивању судова у истој или сличној чињеничноправној ствари, тако да нема ни потребе за уједначавањем судске праксе. У конкретном случају, нижестепени судови су одлуку о тужбеном захтеву којим је тражено исељење тужене донели уз правилну примену одредабе члана 37. Закона о основама својинскоправних односа, као релевантног материјалног права. Питање испуњености услова да се одређени простор сматра домом је чињенично питање и зависи од околности конкретног случаја пре свега од постојања трајних и чврстих веза лица са тим простором, па ни то питање у конкретном случају, не може бити разлог за изјављивање посебне ревизије.

Имајући у виду наведено, Врховни суд налази да у конкретном случају нису испуњени услови из члана 404. став 1. ЗПП да би се дозволило одлучивање о ревизији тужиоца као изузетно дозвољеној, па је у складу с тим одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба у овој правној ствари поднета је 11.04.2022. године и означена је вредност предмета спора од 10.000,00 динара, а која не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Имајући у виду да се ради о имовинскоправном спору у коме вредност предмета спора не прелази законом прописани новчани цензус за допуштеност ревизије по члану 403. став 3. ЗПП, то је Врховни суд нашао да ревизија није дозвољена.

Из наведених разлога, применом члана 413. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Мирјана Андријашевић, с.р.**

**За тачност отправака
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**